

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ «ΣΚΙΑΔΟΣ»

(Gartenlaube).

Ἡ γερμανικὴ περιοδικὴ δημοσιογραφία ἀπώλεσε πρὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἓνα τῶν δημοτικωτέρων, γνωστοτέρων καὶ προσφιλεστέρων αὐτῆς ἐκδοτῶν. Τῇ 23 Μαρτίου ἐν. ἔτ. ἀπεβίωσε ἐν Λειψία τὸ 63^{ον} ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἄγων δ' Ἐρνέστος Keil, ἰδιοκτῆτης καὶ διευθυντῆς τοῦ γνωστοῦ παγκοσμίου γερμανικοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος, τῆς Σκιαδος (Gartenlaube), ἧς ἡ ἐβδομαδιαία ἐκδοσις, ἀνερχομένη εἰς 500,000 ἀντιτύπων, μαρτυρεῖ τὴν δημοτικότητα καὶ τὴν εὐρείαν κυκλοφορίαν τοῦ δημοφιλούς περιοδικοῦ.

Ὁ Ἐρνέστος Keil τὰ πρῶτα βήματα ἐν τῇ δημοσιογραφικῇ αὐτοῦ βίῳ ἐποιήσατο κατὰ τὸ θυελλῶδες ἐκεῖνο ἔτος τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐπαναστάσεων, τὸ 1848. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἰδεῶν ἐκείνων καὶ τῶν αἰσθημάτων, ὑφ' ὧν ἐνεπνέετο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ νέα Γερμανία ἐξέδωκε τὸν Φάρορ (Leuchthurm), πολιτικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ὑποθάλλον τὰς ἀρχούσας τότε παρὰ τῇ γερμανικῇ ἔθνει τάσεις, κηρύττον τὴν ἐνότητα τῆς Γερμανίας ὑπὸ θεσμοῦς ἐλευθέρους, τὴν κατάργησιν τῶν προνομίων, ἅτινα ἐπὶ τοσοῦτον ἐκώλυον τὴν κοινωνικὴν καὶ πολιτικὴν τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἀνάπτυξιν. Μετὰ τὸ νουάγιον τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1848 ὁ Φάρορ καταδιωχθεὶς ὑπὸ τῶν γερμανικῶν κυβερνήσεων, ἔπαυσε ἐκδιδόμενος, ἐνῶ ὁ διευθυντῆς αὐτοῦ καθείρχθη ἐν εἰρκτῇ ἕνεκα τῶν φιλελευθέρων αὐτοῦ πολιτικῶν φρονημάτων.

Μετὰ τὴν ἀπότισιν τῆς ποινῆς αὐτοῦ ὁ τέως διευθυντῆς τοῦ Φάρου συνέλαβε σχέδιον εὐρύτερον καὶ κοινωφελέστερον ἢ ἐλευθερία τοῦ λόγου ἧτο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἥμισυ εὐάρεστος παρὰ ταῖς γερμανικαῖς κυβερνήσεις, ἡ δὲ αὐστηρότης τοῦ περὶ τύπου νόμου ἧτο οὐσιῶδες κώλυμα διὰ τὴν ἐκ νέου ἐκδοσιν τοῦ φιλελευθέρου περιοδικοῦ.

Ὅντως ἐθμελιώθη ἡ Σκιαδος, ἐβδομαδιαῖον οἰκογενειακὸν φύλλον, ἀπέχον ἰδίως πάσης συζητήσεως περὶ τῆς ἐνεργοῦ πολιτικῆς, χρήσιμον ἀνάγνωσμα διὰ πᾶσαν τάξιν καὶ διὰ πᾶσαν ἡλικίαν, προσφιλὲς ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ πλουσίου ἀστοῦ, πολῦτιμον ἐν τῇ καλύβῃ τοῦ χωρικοῦ. Οὐδενὸς ἐστέρει καὶ οὐδενὸς ἐστερεῖτο· αἱ στήλαι αὐτοῦ ἐκοσμοῦντο διὰ τῶν ἄρθρων τῶν δημοτικωτέρων συγγραφέων τῆς Γερμανίας· ὑπὸ περιβολὴν δημοτικὴν καὶ τοῖς πᾶσι καταληπτὸν ὕψος διεδίδοντο διὰ τῆς Σκιαδος αἱ ὀρθοφρονέστεραι τῶν ἰδεῶν, καθίσταντο προσιτὰ εἰς πάντας τὰ πορίσματα τῆς νέας ἐπιστήμης. Οὐδεὶς συναγωνισμὸς, εἴτε ὑπὸ τῆς πολιτείας, εἴτε ὑπὸ ὀπισθοδρομικῶν στοιχείων ὑποστηριζόμενος, ἠδυνήθη νὰ κλονίσῃ τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν δημοτικότητα τοῦ περιοδικοῦ τῆς Λειψίας, τὸ ὅποιον ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἐξῆπλοῦτο εἰς ἀπάσας τὰς γω-

νίας τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου. Ὁ διευθυντῆς αὐτοῦ ἐκέκτετο πλήρη τὴν εἰδικότητα ἐκείνην, τὴν ἀπαιτούμενην διὰ τὰς τοιαύτας ἐπιχειρήσεις· ὁ διευθυντῆς ἐνὸς περιοδικοῦ συγγράμματος δὲν ὀφείλει νὰ δημοσιεῖσθ ἀπλῶς τὰς προσωπικὰς αὐτοῦ σκέψεις, ἀποκλειστικῶς κατὰ τὰς ἰδίας συμπαθείας· ὀφείλει νὰ ἔχῃ ἰδίως ὑπ' ὄψιν τὸ δημόσιον, τὰς τάσεις, τὴν καλαισθησίαν τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς του, χάριν τῶν ὁποίων ἐκδίδει τὸ περιοδικὸν αὐτοῦ σύγγραμμα. Εἰς τὴν αὐστηρὰν τήρησιν τῶν κανόνων τούτων ἡ Σκιαδος ὀφείλει τὴν ἐξάπλωσιν αὐτῆς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς, ὅπως διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους τοσοῦτον διεδόθη καὶ κατέστη δημοτικὸν ἕτερον ἐπίσης περιοδικὸν τῆς Εὐρώπης σύγγραμμα, ἡ γαλλικὴ Ἐπιθεώρησις τῶν δύο Κόσμων, πρᾶγματι οὐδεμίαν ἀκολουθοῦσα ὀρισμένην ἐπιστημονικὴν ἢ πολιτικὴν τάσιν, προσπαθοῦσα δὲ νὰ καθίσταται ἀείποτε ἀρεστὴ εἰς ἀπάσας τὰς τάσεις καὶ εἰς ἀπάσας τὰς ἀποχρώσεις τῆς κοινωνίας.

Τὸ πένθος, τὸ ὅποιον ἐξεδήλωσεν ὅλος σχεδὸν ὁ τύπος τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Σκιαδος, εἶναι ἐναργῆς ἐκτίμησις τῶν ὑψηροῦν, τὰς ὁποίας προσήνεγκεν εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ δημοσίου πνεύματος ἐν Γερμανίᾳ τὸ περιοδικὸν σύγγραμμα, τὸ ὅποιον μετὰ τοσαύτης εὐφυίας καὶ ἱκανότητος ἐπὶ τριακονταετίαν περίπου διηύθυνε καὶ προήγαγεν ὁ πρό τιτων ἡμερῶν ἀποθανὼν πρῶτος αὐτοῦ ἰδρυτῆς Ἐρνέστος Keil. *Κ

ΠΩΣ ΔΙΗΓΗΘΗ Ο ΧΑΛΗΜ-ΕΦΕΝΤΗΣ

τὴν ὑπόθεσιν τῆς Νόρμας, ἣν εἶδε παριστανομένην ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ Χαλῆμ-Ἐφέντης, ὅστις τώρα κοιμᾶται τὸν αἰώνιον ὕπνον ἐν τινι τῶν παρὰ τὸν Βόσπορον κοιμητηρίων, ἔχων ὡς μνήμα στήλην σαρκοειστεφῆ καὶ κυπάρισσον οὐρανομήκη, ἦν ἀνὴρ ὑψηλῆς περιωπῆς, κατέχων διάσημον θέσιν καὶ προσφιλέστατος χρηματίσας τῷ ὑψίστῳ ἄρχοντι.

Ὁ Χαλῆμ-Ἐφέντης παρευρέθη ποτὲ εἰς τὴν παράστασιν τῆς Νόρμας ἐν τῷ θεάτρῳ Ναοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Τὰ πάντα ἤρσαν αὐτῷ τὰ ὠραία δένδρα τῆς πρώτης πράξεως· ἡ ἀνατέλλουσα σελήνη· κυρίως δὲ τὰ κοράσια παρυσιάζοντα τὸ πρόσωπον ἄνευ γιασμακίου. Ἄλλ' ὁ Χαλῆμ-Ἐφέντης ἦτο, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἀνὴρ πεπαιδευμένος καὶ ἐξυπνος, καὶ, ὡς ἐπισκεφθεὶς πολλάκις τὸν Καρκαγιώζην καὶ τὸν Χατζηαἰθάτην, ἐγίνωσκεν, ὅτι καὶ ἡ παράστασις, εἰς ἣν ἤδη παρευρίσκατο, ἔχει ὑπόθεσιν τινα. Ἐπέστησε λοιπὸν τὴν προσοχὴν ἵνα καὶ αὐτὸς ἐννοήσῃ καὶ εἰς ἄλλον δυνηθῇ νὰ διηγηθῇ τὴν ὑπόθεσιν, ὥστε νὰ μὴ θεωρηθῇ ὡς ἐν τῷ θεάτρῳ λίθος ἐπὶ λίθου καθήμενος. Καὶ ὄντως εὐθὺς